

El taller del meu pare

“El taller del meu pare”.

Són tantes les coses que aquests mots suggereixen que no sé com començar, perquè representa tornar a l'inici de la meua vida per veure com es van desenvolupant davant els meus ulls coses que d'una manera tan clara les veig -és cert, les veig- com si haguessin succeït ahir mateix. Fet ben misteriós després de tants anys.

He dit l'inici, i és cert: els meus pares, i més precís encara la mare. La meua mare, el seu tracte, l'educació que ella em va donar, amb molta naturalitat i personalitat i que m'influï per tota la vida estalviant-me l'odiós col·legi, que ho era per a mi en aquells anys de la meua infantesa un xic delicada.

La meua mare no em va ensenyar les lletres sinó els objectes, els colors, els contrastos de qualitat que jo veia i retenia amb curiositat.

Després i com aquell qui no fa res, ve l'acció del meu pare en l'àmbit íntim del taller. Recordo que fou quan jo tenia l'obsessió de fer preguntes sense parar i quan sense adonar-me'n anava creant el meu món. I és natural que, per a un infant educat com jo ho havia estat, l'ambient del taller fos per a mi un paradís.

Cal que expliqui com era, i per què era tal com era, el taller del meu pare.

El meu pare passà cinc anys a l'escola de San Fernando a Madrid, subvencionat amb una beca de l'Ajuntament de Sabadell, i en tornà per a restar ja per sempre més a Sabadell quan morí el seu pare.

Jo suposo que a Sabadell devia enyorar l'ambient dels amics artistes de Madrid: això tal volta li devia suggerir la creació, juntament amb uns pocs com-

panyos, d'un estudi on reunir-se i gaudir d'un agradable ambient artístic. D'aquest petit cenacle d'artistes, més tard en sortirien acadèmies i escoles.

El record i enyorança dels seus anys a Madrid encara era més palès a casa, i li calia envoltar-se i viure enmig d'objectes, pintures, tapissos de coloracions exòtiques, marcs daurats, espases de moltes mides, trabucs, pistoles antigues, espingardes, arcs i fletxes, guitarres, màscares xineses, armadures de samurai, paletes de pintor, etc...

Vaig anar creixent, i ja podia enfilarme dalt d'una escala i mirar més de prop tots els objectes que, en tenir-los a l'abast de la mà, formaven i engrandien el meu món.

No és estrany que la influència de l'estada del pare a un Madrid en el qual la figura dominant era Fortuny, i la seva

Joan Vila Cinca i la seva família en el taller de Sabadell.

admirable tècnica d'aquarel·lista, sigui també palpable en algunes aquarel·les del meu pare.

En fer-me més gran es va definint el meu camí: vaig a la Caixa a dibuixar del natural i, pocs anys després, vaig a la Llotja de Barcelona on, emocionat, veig i dibuixo per primera vegada una dona nua. Recordo que el primer dia, el pare, que també havia anat a Llotja, m'hi volgué acompanyar ple d'il·lusió i rememorant la seva joventut.

Molts dies, en tornar de Barcelona, entrava al taller del pare on trobava una calma i un ambient que cada vegada em feia comprendre més l'encís i el valor de cada obra, i escoltava atent els consells de l'estimat pare.

Acabats els meus estudis a Llotja em quedà una sensació de soledat, un xic com si em trobés al mar i amb prou feines sabés de nedar. Una mena de desorientació va envair el meu cap; tot era preguntar-me quin camí havia de seguir.

Estada a París: anava a tots els concerts i vaig saturar-me de música; vaig

pintar, però sobretot em vaig enyorar. En canvi no fou així durant els pocs mesos que vaig estar a Itàlia: tot seguit vaig sentir una pau, una sensació de certesa, de convicció del camí a seguir. Al cor m'hi va néixer una esperança.

Ara, en rellegir aquestes ratlles, m'adono que m'he apartat del meu propòsit de parlar del taller del meu pare, i aquesta no és pas la meva intenció ja que el que voldria és mostrar com en tota la meva evolució, i constantment en tota la meua vida, quasi sense adonar-me'n, va sorgint aquest record; i la seva presència, si de vegades sembla allunyar-se, sempre torna amb enyor. És certament per a mi una herència vital.

Si mireu les fotos que publiquem, comprendreu com és difícil d'oblidar aquests records emotius i familiars, plens de la fantasia que omplia l'estança. El taller era el lloc de meditació i creació, de concretar sobre la tela allò que primer tens a la ment. De tot això en podeu deduir com estimava i estimo aquest trastam vell. Ara que ja

som a l'any 1987, mentre escric aquestes ratlles, estic ben assegut en el sofà venerable que presidia el taller del pare, i sento les hores que toca el meravellós rellotge de metall repussat que en la fotografia podreu veure que penja sobre el sofà-llibreria que projectà el pare, i al meu entorn veig la vella guitarra que de jove solia tocar, i tots els mobles des de les cadires al cavallet que feia servir el pare i que també he fet servir jo mateix. És aquest món d'objectes que em feia i em fa companyia, objectes i estris que miro sense cansar-me'n perquè és el TALLER DEL MEU PARE. I em fa il·lusió i aconhorta veure com aquest ambient que tant m'ha marcat, és on s'ha format com a pintor el meu fill Joan, i el mateix que anys més tard també han viscut els meus néts. En tots els objectes hi continua viva i operant la màgia i l'encant del taller de Joan Vila Cinca.

Antoni Vila Arrufat
Sant Sebastià de Montmajor,
l'agost del 1987